

www.galarna.si

Nieves Hidalgo: *Brumas*
Prevod: Vesna Česnik Korošec

Copyright © Nieves Hidalgo, 2011

Copyright © Editorial Planeta, S. A., 2011

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2016

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: Shutterstock

Distribucija: Avrora AS d. o. o., p. p. 168, 4290 Tržič
Tel. +386 (0)59 932 107
www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Univerzitetna knjižnica Maribor
821.134.2-31

HIDALGO, Nieves

Meglice / Nieves Hidalgo ; prevod Vesna Česnik Korošec.
- 1. izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ, 2016
Prevod dela: *Brumas*

ISBN 978-961-6982-44-3 (trda vezava)
COBISS.SI-ID 86273025

Nieves Hidalgo

MEGLICE

Prevod:

Vesna Česnik Korošec

Uvod

Obstala je tam, soočena s tišino, ki jo je prekinjalo monotono udarjanje dežja, ki je z ledenimi kapljami, pomešanimi z njenimi bridkimi solzami, bičal kamnita tla, medtem ko je s črnimi oblaki prekrito nebo kaznovalo zemljo.

V mlaki krvi je groteskno zvito ležalo zastrašujoče truplo. Truplo, ki je bilo v času življenja vitko in elegantno. A smrt ga je imela v nemilosti in ga spremenila v odvratno gmoto, v ostanke nekega telesa, ki je zbujalo odpor.

Spustila je pismo, ki ga je žrtev napisala, preden se je pognala v praznino in usodno priletela na tla. V njem je povedala, da ne more več živeti, da so njeni upi strti, ker se je moški, za katerega je živela, poročil in pričakuje otroka.

List je poletel in pristal v mlaki krvi, ki je še vedno tekla iz raztreščene glave. Pordečel je in črke so se razmazale v nepretrganem dežju in izginile, zbledele so kot nasmeh dekleta, ki je zdaj ležalo mrtvo.

Ampak njene oči so lahko brale in nikoli ne bodo pozabile zapisanih besed kakor tudi ne krivca te tragedije: Clifford Ellis, vojvoda Ormondski.

In pred truplom, ki ga je ljubila in skrbela zanj, za katerega bi dala svoj poslednji dih, je nema priča žalostnega dogodka dvignila pogled v mračno nebo in prisegla maščevanje.

»Da,« je rekla z od joka zlomljenim glasom. »Vojvoda Ormondski bo plačal. Če bo treba, bom temu posvetila vse svoje življenje.«

1. poglavje

Ormondsko vojvodstvo, Anglija

Megla se je vlekla prek zidov kakor vlažna in zlovešča roka, pripravljena, da jo ujame. Zunaj je zavijal veter in pokrila si je ušesa, da ga ne bi slišala. Drgetajoča od strahu je upirala pogled v polena v kaminu, v prasketajoče ognjene zublje, ki so ujeli njeno pozornost.

Mariam, vojvodinji Ormondski, so se razširile zenice, ko je s pogledom odpotovala proti kotu sobe, kjer se ji je občasno prikazal tisti obris prikazni. Kjer je slišala otožen šepet, za katerega se je zdelo, da prihaja iz onstranstva. Zdaj jo je obdajala tišina, a vedela je, da jo bo še obiskala. Njo in otroka, ki ga je nosila v sebi.

Zunaj gradu se je veter okrepil v sikajočih sunkih, ki so bili kot slutnja in so ji sporočali, da bo to noč prišel njen čas. Udušila je ihtenje in se z rjuho pokrila vse do brade, a napetega pogleda ni mogla umakniti od kota.

Čakala je in na vso moč, ki ji jo je uspelo zbrati, molila, da se prikazen ne bi vrnila in bi jo pustila pri miru. Zobje so ji šklepetali in ni zmogla zadržati drgetanja.

Ledena sapa, ki se je zaletavala ob stene, je nenadoma pojenjala in dežna zavesa je začela tolči po mogočni grajski gmoti. Mariam je neumno pomislila, da čudno, da duh ne pride v tako obupnem vremenu, in nespametna misel je v njej sprožila naval histeričnega smeha.

V Hallcombe House se je preselila šele pred nekaj meseci in takrat se je njeno življenje povsem spremenilo. Sivi zidovi, neskončni prehodi, podzemni hodniki, vključno z veliko dvorano, kjer so nekdaj imeli avdienco in izvrševali pravico, so se ji zdeli mračni in hladni. Graščino je zasovražila že ob prvem pogledu nanjo, kakor je tudi sovražila moškega, s katerim jo je njena mati prisilila v poroko.

Podnebje tistega dela Anglije tudi ni pomagalo. Kakor tudi ne strma in neprijazna pokrajina Cumberlandskega gorovja. Vajena je bila pašnikov svojega preljubega Walesa, kjer je živel. Za sabo je morala pustiti svoj dom in prijatelje. Vse, kar je imela rada. Bila je še zelo mlada, štela je komaj sedemnajst let, in s to poroko so se razblinile njene sanje o svobodi. Zdaj je bila soproga Clifforda Ellisa, vojvode Ormondskega, in pričakovala je otroka.

Počutila se je osamljeno in prestrašeno, saj ga ni dobro poznala. Bil je zelo visok, ona pa mu je komajda segala do ramen; ob njegovi postavi in strogem sivem pogledu se je počutila neznatno. Takoj je vedela, da se ne bosta ujela. In res se nista. Zato se je zatekla k tistemu služabniku šibkega značaja, kakor je bila ona sama, ob katerem ji je bilo prijetno. Sprva je skušala Mariam med njima obdržati razdaljo, a izkazalo se je, da je to nemogoče. Na svojih plečih je nosila sijajen priimek in naziv, ki ji ni dovoljeval delati napak. Ugled, ki jo je dušil. Ampak fant je postal njen zaupnik in iz skrivnosti sta prešla k nežnostim. Bila sta sorodni duši, in čeprav ju je ločeval družbeni položaj, ju je povezovala iskrena ljubezen, ki jima je bila prepovedana.

Naliv je besno tolkel po šipah in Mariam je ušel stok, ki je prešel v krik, ko se je okno nenadoma odprlo, udarilo ob steno in v notranjost spustilo sunek ledene vode, ki je ugasnila svetlobo sveče v svečniku, ki ga je pustila prižganega, da bi ji vlival pogum. Skočila je s postelje in zaprla okno. Dež ji je premočil spalno srajco in k postelji se je vrnila vsa drgetajoča. Sence so postale večje, a se ni upala premakniti, strah jo je ohromil. Njene misli so se vrnile k moškemu, s katerim je bila zdaj poročena.

Clifford je lepo ravnal z njo. Z izbrano vljudnostjo. Bil je nenavaden človek, ki so ga vsi spoštovali. Do nje

je bil udvorljiv in vedno je poskrbel za to, da je nekdo – nikoli on – ustregel prav vsem njenim potrebam.

Mariam se je že od začetka zavedala, da je samo posoda, v kateri se bo zaplodil dedič. To je bila njena edina naloga. Ljubezen ni imela mesta v zakonu, ki za vojvodo ni bil nič drugega kot samo trgovska izmenjava. Na srečo ga je od poroke dalje videla bolj poredko, saj so ves njegov čas zaposlovale vojvodske naloge in obveznosti do angleške krone. Ona pa se je počutila odrinjeno, odmaknjeno kot samo še en predmet več in je hrepenela po svojem nekdanjem življenju.

Njen oče jo je že od rojstva razvajal. Ušel ji je globok vzdih, ko se je spomnila, kako ji je pripovedoval zgodbe, dokler je ni premagal spanec, in ugodil vsaki njeni muhi.

Njegova nenadna smrt je vse spremenila. Njena mati je bila hladna in preračunljiva ženska in vojvodova snubitev ji je predstavljala izhodišče, s katerim bi končno dosegla družbeni položaj, ki si ga je vedno želela in ga za časa soprogovega življenja ni bila deležna. To, da jo je poročila z enim najbogatejših mož v Angliji, ji je predstavljalo osebno zmagoslavje.

Mariam ni mogla zanikati, da je bil njen soprog, Clifford Ellis, do vseh pravičen. Služabniki in najemniki so bili zadovoljni z njegovim vodenjem. Ampak njej ni bilo prijetno. Vojvoda jo je plašil.

Zdelo se je, da je dež pojenjal, in Mariam se je ulegla nazaj na blazine in se spraševala, ali se ne bi bilo pametneje zateči v moževo spalnico. Po tretjem prikazu duha bi mu morala povedati za to. Ellis bi prikazen pognal v beg. Nedvomno bi to storil. Bil je utrjen mož, ki bi se spopadel tudi s peklenškimi silami.

Kljub temu se ji je zdaj zdelo otročje, da bi ga prebudila sredi noči, zato da bi mu povedala za svoja videnja. Kaj bi si mislil, razen tega da ima preganjavico? Kako naj bi mu pojasnila, da jo straši senca, ki jo je obiskovala iz onstranstva? Čeprav je bila prepričana, da bi se je tiste noči morala še bolj bati, če je bilo to sploh mogoče, so jo hromili lastni dvomi.

Slišala je nekaj, kar se ji je zdelo kot šuštenje oblačil. Kakor da bi se drgnila med sabo. Zazrla se je v temo, vendar ni videla ničesar. Skušala se je sprostiti in si govorila, da je vse le plod njene domišljije in da je zaradi nosečnosti preveč napeta.

»*Mariam!*«

Prestrašena si je k ustom povlekla rjuho. Spet je bila tam! Po tilniku jo je spreletel srh in s široko razprtimi očmi se je potopila v blazine.

»Pusti me pri miru,« je drgetaje prosila.

Tišino je razparal raskav smeh, ki ga je spremljalo podrsavanje verig. Še en šepet. In spet zamolkel in raskav glas, ki jo je spravljal ob pamet.

»Napočil je tvoj čas, Mariam!«

Odvrgla je odeje in stekla proti vratom. Ni mogla ostati. Strah jo je dušil, srce ji je na vso moč razbijalo v ušesih in tresla se je kot šiba na vodi. Spotaknila se je, boleče padla na kolena in se ozrla nazaj. Nikogar ni videla, vendar je vedela, da je tam, jo zalezuje, ji sledi in grozi. S težavo se je pobrala, ker jo je ovirala polnost njenega trebuha in zatekle noge. Morala je pobegniti, saj je prikazen hotela pokončati njo in otroka. Ljubila je bitje, ki ga je nosila v sebi. Morala je biti močna zanj.

Z obupanim sunkom je odprla vrata in stopila na hodnik, medtem ko ji je sledil zvok verig, ki so v ritmu korakov odzvanjale po tleh, in se brezglavo pognala v beg. Hotela je kričati, vendar ni mogla, cmok, ki se ji je od strahu naredil v grlu, ji tega ni dopustil.

Dvignila je rob spalne srajce in kot iz uma stekla proti soprogovim sobanam, ki so bile na drugi strani hodnika. Preklinjala je dejstvo, da so tako daleč od njenih, saj je zdaj bolj kot kdajkoli prej potrebovala njegovo pomoč in zaščito. Vendar se je zdelo, da je peklensko bitje, ki jo je preganjalo, povsod. Postavilo se je prednjo in ji zaprlo pot. Mariam se je na petah obrnila in stekla v nasprotno smer ter se tako oddaljila od vojvodovih prostorov.

Prestrašena, z očmi, ki so ji skoraj ušle iz jamic, je kar se da hitro tekla po hladnih tlakovcih in za sabo

skušala pustiti prikazen, ki ji je sledila. Nezavedno se je namenila proti južnemu stolpu.

Njena bosa stopala so stopila na prvo stopnico ozkega stopnišča, ki se je vzpenjalo proti stolpu, izgubila je ravnotežje in padla naprej, da se je udarila v trebuh. Preplavila jo je bolečina, vendar se je prisilila vstati in napol po vseh štirih se je v histeričnem ihtenju vzpela po stopnicah. Dolgi lasje so ji pokrivali obraz, še enkrat se je spotaknila in padla ...

Prikazen ji je sledila. Sledila ji je. Smejala se je in jo klicala.

Mariam je uspelo priti do konca. Mislila je samo na pobeg. Ampak koraki tistega peklenskega bitja so se po stopnicah vzpenjali za njo. Žvenketanje verig jo je spravljalob pamet. Ko je prišla do vrat, se je spomnila, da so bila vedno zaklenjena, in strah jo je ohromil. Vsa iz uma je na vso moč porinila vrata in iz nekega razloga se je les vdal. Od sile je padla naprej. Dež jo je neusmiljeno bičal. Odplazila se je, kar se je dalo daleč stran, in si raztrgala nežno blago spalne srajce. Gromi so jo oglušili in slepile so jo strele. Poblaznelo se je, ne da bi vstala, ozrla okrog sebe in iskala prikazen, medtem ko se je po njej zlival dež. V svoji blaznosti se je približala robu stolpa.

Zasopla, ujeta v svoji norosti in nema od groze se je oprijela zida. Njeni ledeni prsti so zgrabili spolzke

in z lišaji prekrute kamne in v drugem poskusu se ji je uspelo postaviti na noge. Takrat je znova zaslišala glas, za katerega se je zdelo, da prihaja iz groba. Z od strahu razprtimi očmi se je obrnila, ihtea in tresoa od strahu.

Tam je bila.

V temi se je risal obris tiste stvari.

Brezoblična in zastrašujoča gmota. Na mestu, kjer bi morala biti glava, je bila samo prazna kapuca. In v njej ...

Mariamin srce parajoči krik se je pomešal z glasnim gromom in ga udušil.

Oči, če so to bile oči, so bile podobne samo dvema svetlečima in zastrašujočima pikama, ki sta jo preganjali.

»*Mariam!*«

Mlada vojvodinja Ormondska je znova kriknila in naredila korak nazaj ter krilila z rokami, da bi odgnala peklenko prikazen, ki se ji je približevala.

»Neeeee!«

Z nogami se je ob nekaj zaletela, izgubila je ravnotežje in njeno telo se je nevarno nagnilo. Stopala so ji zdrsnila in poletela je proti grajskemu jarku. Medtem ko je padala proti meglicam, je ponovila zanikanje pred neizbežnim, tisti obupani, raskavi, trpeči in presunljivi krik.

Čez nekaj mesecev ...

Clifford se je nenadoma prebudil, vznemirjen in preznojen. Z očmi je begal sem ter tja in se skušal znajti v morju teme, ki ga je obdajala.

Trajalo je nekaj sekund, preden je spoznal, da ga je tlačila mora. Še ena. Kljub pretečenemu času te niso izginile, ampak so se vedno znova ponavljale in ga vztrajno preganjale.

»Kaj je?« je ob njem vprašal zaspani glas.

Popolnoma zmeden je zamežikal in se dvignil, da bi prižgal svečo. Neka ženska je zasedala drugo polovico njegove postelje. Zbegano se je vprašal, kaj počne tam, potem pa se je spomnil. Odvrigel je odeje in vstal. Pomel si je veke. Ostra bolečina v očesnih jamicah mu je napovedovala nadležen glavobol. Izustil je kletvico in prižgal še nekaj sveč. V poltemi je na tleh našel svojo pomečkano haljo in si jo ogrnil. Oči je uprl v svojo spremljevalko in ta mu je namenila slaboten nasmeh.

»Kaj počneš tu?«

Oster in odsekan ton jo je povsem prebudil. Če je imela prej kakršnokoli upanje po poznejši intimi z njim, je to nemudoma izginilo. Vstala je iz postelje,

pobrala svoja oblačila in taka, kakršna je bila, ne da bi se oblekla, z opravičilom na ustnicah odšla do vrat.

Cliff si je šel z roko skozi razmršene lase in vrgel nazaj nadležne pramene, ki so mu padali na obraz. Zvok ob zaprtju vrat mu je v možganih eksplodiral kakor grom in znova je zaklel. Kot je bil dolg in širok se je vrgel na razmetano posteljo, ki je še vedno zaudarjala po seksu.

Tam je kakor omamljen dolgo obležal zazrt v strop. Spreletel ga je srh, zadnji del njegovih mučnih sanj. Njegova pokojna žena je kričala in kričala, tekla in tekla ter se spotikala ... Padala je v praznino ... Podobe njene smrti, mučne in krute, so ga od tiste noči preganjale kot črna prhutajoča krila ptice roparice. Z vsako moro se je v navalu vračala nemoč, srhljiva in moreča, ki ga je potrla in vznemirila. V vsakih sanjah jo je skušal doseči, preprečiti neizogibno, jo rešiti. V prividih se je počutil tako neuporabno, kakor je bil v resničnosti. Ni prišel pravočasno in ona je z vrha stolpa omahnila v globino.

Pretresen je podoživel top udarec njenega telesa, ko je priletelo ob tla.

Naslonil se je na posteljno vzglavje in iztegnil roko, da bi dosegel kozarec vina, ki ga je prejšnjo noč pustil ob postelji. Hlastno ga je spil in tekočina ga je zadela v želodec kot udarec s pestjo, vendar mu je povrnila zdravo pamet in odgnala obžalovanja. Vstal je in se

približal razglednemu oknu ter se namestil na kamnito sedišče. Na obzorju se je že začelo svetlikati sonce in znova se je vprašal, kakšen smisel je imelo njegovo življenje.

Zakona z Mariam nikoli ni imel za kaj več kot dogovor. Pri tem ni nihče od njiju ničesar pridobil, sta pa oba veliko izgubila. Ona življenje in on ... Preklet je trenutek šibkosti, v katerem je lepi obraz premagal njegovo začetno odločenost, da se ne poroči, saj je Mariam ubila njegova pohota. Če se ne bi poročil, če bi se držal zapriseženega samskega stanu, bi ona še vedno srečno živela v Walesu, on pa ne bi postal čemerer, zagrenjen in nepriljuden človek, ki ga je mučil pretresljiv dogodek, ki ga ni nehal preganjati. Mariam je bila šibka ženska, vedno boječa in komajda pripravljena izpolniti vlogo, ki jo je on zahteval. Njena smrt ga je bremenila in njegovo obžalovanje je bilo še toliko večje, ker je ona v svojih blodnjah pokončala to, kar si je najbolj želel: dediča. Njegovo bolečino je blažilo le seme dvoma. Tega je zasejal služabnik, ki si je vzel življenje, tako da se je obesil na kuhinjskem tramu, in sprožil govorce, ki so se razširile kakor požar. Je bil otrok, ki ga je nosila Mariam, resnično njegov?

Udarci, ki so mu strli dušo in spodkopali ponos.

Ni se mogel izogniti temu, da se ga ne bi vsakič, ko je pomislil na to, polastila jeza. Zavedal se je, da je

Oswald Trenan, služabnik, ki se je vedno obnašal kot cucek njegove pokojne žene, lahko zaplodil potomca, ki bi postal njegov dedič. Nikoli ne bo izvedel resnice in to ga je spravljalo v bes. Iz glave si ni več mogel izbiti mučnega dvoma, da mu je ona, ženska, ki ji je dal svoj priimek, ki jo je spremenil v vojvodinjo, nataknila rogove.

Naj bo preklet, če se bo zopet sprehodil do oltarja! Najmanj od vsega na svetu se je želel znova poročiti in zaupati ženski. Naj gre k vragu Ormond, njegova dediščina in prekleto potomstvo!

Najprej ga je na celi črti razočarala mati, nato še Mariam. Izdajstvo obeh se mu je zažrlo v dušo in se z vsakim pretečenim dnevom okrepilo. Kot otrok se je milijonkrat vprašal, ali ju je njegova mati zapustila zaradi njega, zaradi nečesa, kar je storil.

Vedno je imel občutek, da so bili pogosti spori z očetom samo odraz njenega sovraštva do njega in so zaznamovali tisti del njegovega otroštva. Ko je že mislil, da se mu je povrnilo zaupanje, je znova vzklikal zahrbtnen sum o Mariamini prevari.

Tako se ga je od noči, v kateri je umrla, kakor razjeda polastila zamera do nežnejšega spola, ki se je ni mogel niti se je ni želel znebiti. Bolje, da jim ne zaupa, kakor da bi znova pred vsemi izpadel kot bedak.

Na žalost je bila krona drugačnega mnenja, in kar je bilo še huje, tudi njegova presneta babica. Bila je najbolj trmasta ženska na svetu in zdelo se je, da se je spajdašila s hudičem, zato da bi ga spravila ob pamet. Dopolnil je enaintrideset let, ni bil več najstnik in sam si je bil sposoben izbrati ženo, če bi jo hotel. Vendar je ni hotel. Kljub temu pa je bilo za njegovo babico in državo to nepomembno. Peklenska reč! Od Mariamine smrti je minilo komaj nekaj mesecev, ko so ga že nadlegovale različne kandidatkinje za mesto vojvodinje Ormondske. Ni našel načina, kako bi se rešil tega neusmiljenega nadlegovanja.

Zato se je odločil, da se bo posvetil nalogi iskanja žene. Prav zaradi tega se je sinoči napil in tisto žensko peljal v svojo posteljo. Nedvomno so mu uhajale niti iz rok. Vendar se je lahko samo znova poročil ali pa končal pod kopiti družbenih pravil. Ni mu preostalo drugega, kot da se vda, se poroči, ima naslednika in naj gredo vsi k vragu!

Približal se je postelji in potegnil vrv zvonca za služinčad. Ni bilo treba čakati, da se je na vratih pojavil njegov osebni služabnik.

»Dobro jutro, milord,« ga je pozdravil. »Ste lepo spali?«

»Odlično. Kakor da bi celo noč hodili po meni.«

»Če smem pripomniti, gospod, so to posledice popivanja.«

»Ko bi le bil še naprej pijan. Naj mi pripravijo kopel, prosim, in priskrbi mi nekaj za glavobol. Sluga je prikimal in odšel, on pa se je vrnil k viru svojih skrbi.

London je sovražil. Bil je samo mesto, kjer se je plemstvo prodajalo po dvorinah oblasti in na razkošnih zabavah. Golazen, oblečena v svilo in z napudranimi obrazi, nedovzetna za revnejše in v skrbeh samo za lastno veličino. Med njimi mu nikoli ni bilo prijetno. V tem je bil podoben svojemu očetu. Poleg tega je bila med visoko družbo znana njegova brezbriznost. Vendar mu je njegovo bogastvo odpiralo vrata na vsak dogodek. Ni bilo očeta, ki ne bi sanjal o tem, da bi ga imel za zeta. Konec koncev, komu mar za njegov sloves nedostopnega človeka, če bi lahko z njim poročil svojo deklico? Ohranjal je svojo brezbrizno podobo in ni je imel namena spremeniti. Bila je ščit, s katerim se je branil pred nadležnimi povabili.

Takrat so prišli njegovi služabniki, ga pozdravili in začeli pripravljati kopel.